

тарскитѣ овце и кози. Той рѣшилъ самъ да се учи. Прѣзъ деня, подѣ сѣнкитѣ на букацитѣ, младото пастирче изваждало отъ торбата молитвенника и се упражнявало въ четене. Въ скоро врѣме се научилъ да чете и пише. Така почналъ той своето образование.

Дотегналъ му този монастирски животъ и рѣшилъ да го напустне. Той отишълъ въ едно село за учителъ. На слѣдната година го поканили за учителъ въ родното му село. Въ Бѣлачеркова е учителствувалъ най много. Той е основалъ читалището „Трудъ“, което и до сега съществува.

Бачо Киро е учителствувалъ около 20 години въ разни села. Прѣзъ това врѣме е ходилъ въ Виена и до Цариградъ — повечето пѣшъ. Всичкиятъ му багажъ е билъ единъ кривакъ, абичка, лула и торба.

Въ тѣзи пътувания той се запозналъ съ много работи. Виждалъ се е съ П. Славейковъ, Любенъ Каравеловъ и др. Той прѣгърналъ тѣхнитѣ проповѣди и като се върналъ въ село, станалъ горещъ революционеръ. Тръгналъ изъ близкитѣ села да записва бунтовници. Неговото пламенно слово убѣждавало всички слушатели. Той записалъ около 400 четника и всички снабдилъ съ оружје. За войвода на четата избрали попъ Харитона.

На 28 априлий 1876 год. четата потеглила за балкана. Но слѣдъ нѣколко дни тѣ срѣцнали голѣма турска войска и четата се скрила въ Дрѣновския манастиръ. Борбата била неравна. Дъждъ отъ куршуми се сипѣли върху вѣстани-